

kan ikke være med dertil. Men vi se, at det at bevare Magten gælder mere end selve Sagen, skønt det er et væsentligt Spørgsmaal, de Herrer ere uenige om.

Vi komme saa endelig til Folkeafstemningen. Jeg vil spørge, hvorledes skal den tænkes etableret. Lad os tænke os, at vi naaede dertil, at endelig skulde Folket bestemme, om vi skulde have de fremskudte Forter eller ikke. Hvis saa Flertallet vedtager, at vi ville ikke have dem, gaar Regeringen, for det er en parlamentarisk Regering, vi have, sagde Konseilspræsidenten. Jeg vil spørge: Gaar saa ogsaa Landbrugsministeren? Hvis der kommer en saadan Folkeafstemning, og Flertallet siger: vi ville ikke have de fremskudte Forter, saa holder det jo med Landbrugsministeren. Jeg synes, at det er haardt nok, at en Mand skal forsvinde af et Ministerium, fordi han er i Overensstemmelse med Folkets Flertal. Og hvis han gaar, kunde det saa ikke tænkes, at man kunde beholde ham i et andet Ministerium? Kunde man ikke tænke sig, at Kultusministeren, der sidder som en Evighedsmaskine i de vekslende Ministerier, kunde blive siddende i et nyt Ministerium, som dog kunde kaldes parlamentarisk, selv om Folkets Flertal gik mod det. Jeg synes, man er kommen ind paa Afveje i Parlamentarismen, naar man siger: Vi gaa ikke, fordi vort Forslag bliver stemt ned, vi tage en Folkeafstemning først, og naar den gaar os imod, gaa vi. Og endelig naar Folkeafstemningen er kommen, hvor skal den saa føre hen. Findes der en eneste her i Tinget, der har Mod til at sige, at hvis en Folkeafstemning siger, vi skulle have en Fæstning, vil han fravige sit Standpunkt, stemme for denne Fæstning, skønt det er hans bedste Overbevisning, at den vil føre til Landets Fordærv? Eller omvendt, hvis Flertallet ikke vil have Befæstning, vil saa Forsvarsministeren efter at have nedlagt sit Hverv som Minister sige til sine Meningsfæller: Nu maa I stemme for en Ordning, hvor der ingen Befæstning er, Flertallet har sagt, at det skal være saadan, nu stemmer jeg imod min Overbevisning og for en Ordning, som betyder en Mestbegunstigelsespolitik.

Det forekommer mig, at naar vi se paa Forslagene, de utallige Ændringer og Standpunkter og høre de forskellige Udtalelser, ligger deri netop et Bevis for; at Danmark har en Stilling som intet andet Land, Danmark kan ikke lade sig diktere, efter hvad andre Lande gøre. Det er en umulig Opgave, man har stillet sig. Der

er ikke andet for, end at Danmark erkender det, forstaaer sin Særstilling og tager Konsekvenserne ved at afruste, ved ikke at deltage i det umulige Kapløb mellem de andre Lande.

Bluhme: Overfor den højtærede Forsvarsministers Udtalelser maa jeg maaske gøre den Bemærkning, at en militær Ordning som den, jeg har tilladt mig at foreslaa efter det Ændringsforslag, jeg har stillet, er jo saa langt fra at være beklagelig, at den tværtimod utvivlsomt vil blive langt billigere end noget af de Forslag, som hidtil ere fremkomne. Den væsentlige Side af det Forslag, jeg har stillet, er, at vi for at lette Samlingen af vore Stridskræfter paa det Sted, hvor der er Brug for dem, skulle gøre, hvad vi kunne for at faa Forbindelse mellem Landsdelene, navnlig ved Tunneler, de ville naturligvis koste en Del Penge, men jeg antager, vi kunne se bort fra det. Thi det vil ubetinget bedre forrente sig, om vi til den almindelige Færdsel i Fredstid anvende 100 Mill. Kr. til lettere Forbindelse imellem Landsdelene, end om vi anvende 100 Mill. Kr. til Fæstningen, og det bliver det Beløb, som bliver ubetinget nødvendigt, naar vi følge enten Regeringen eller Forsvarskommissionens Betænkning. Man kan gerne stille det op nu som et mindre Beløb, men da alle Mennesker vide, at en Fæstning endnu aldrig er bleven færdig — og jo større den er, desto mindre Udsigt er der til, at den nogen Sinde bliver færdig —, saa kan man ganske sikkert regne paa, at i den første Menneskealder vil der medgaa mindst 100 Mill. Kr. til Fuldstændiggørelse af Københavns Befæstning.

Jeg gaar ud fra, at ligesom vore militære Ministerier ere blevne omdannede til eet Forsvarsministerium, saaledes bør vor militære Ordning ogsaa kun gaa ud paa at forsvare vort Land, hvis det angribes, og hvis Landets Eksistens er udsat for Tilintetgørelse. Men et lille Land som vort vil naturligvis ikke kunne gøre Regning paa i længere Tid at kunne modstaa en Stormagts Angreb, hvis det staa alene. Skal vort Lands Selvstændighed imidlertid gaa til Grunde, saa mener jeg, at Folket bør tænke sig Muligheden deraf i Forvejen og i Tide bør forberede sig paa den sidste Kamp. Denne vil selvfølgelig blive fortvivlet, og den vil have Landets Undertrykkelse til Følge, men selv om saa var, bør Folket dog berede sig, naar det har Selvagtelse, og naar det vil dygtiggøre sig til sin civile Gerning. Men er vort